

به نام خدا

مقالات، منتخب و اخبار رسانه های روسیه

در تاریخ ۲۰ اکتبر ۲۰۲۱ برابر با ۲۸ مهر ۱۴۰۰

مقالات و یادداشت ها

«The National Interest - آمریکا باید به شکست خود در سوریه اذعان کند.» (رگنوم)

«پراکندگی کردی» (روزنامه ایزوستیا)

«اسرائیل نیروهای بیشتری را به مرز با سوریه آورد» (نیزاویسیمایا گازیه تا)

ماکسیم عیسایف در مطلبی تحت عنوان «The National Interest - آمریکا باید به شکست خود در سوریه اذعان کند.» که در تاریخ ۱۸ اکتبر در روزنامه رگنوم منتشر شده است مقاله علی دمیرداس را مورد توجه قرار داده است. نویسنده چکیده مطلب خود را اینگونه ارائه می کند: آمریکا سی سال اخیر بعد از فروپاشی شوروی را هدر داد و در تعقیب شبخ تروریسم در میان رودهای دجله و فرات در عراق و در کوههای افغانستان خود را گیر انداخت، کاری که تنها از نظر مالی آن را فرسود و باعث «خستگی مزمن از جنگهای دائمی» در ملت آمریکا شد. نویسنده اشتباهات آمریکا از زمانی که جنگ علیه صدام حسین در عراق را آغاز کرد بر می شمارد و تلاش آمریکا برای متحد کردن کردهای سوریه و عراق و تشکیل کشور مستقل کردی، کاری که انگلیس در زمان خودش از پس آن برنیامد، را مورد اشاره قرار می دهد و در این رابطه سخنان روبرت فورد، سفیر سابق آمریکا در سوریه در فاصله سالهای ۲۰۱۱ تا ۲۰۱۴ را نقل قول می کند: «راهبرد آمریکا در قبال سوریه هیچ گونه نتیجه نهایی که قابل دستیابی باشد ندارد. بدون حمایت دیپلماتیک و نظامی آمریکا، YPG (شاخه نظامی PYD) به احتمال زیاد در وضعیت جنگ در دو یا سه جبهه علیه ترکیه و دولت سوریه قرار می گیرد. برای جلوگیری از چنین سرانجامی، آمریکا ضمن ادامه حمایت از نیروهای کردی باید برای مدت نامعلومی در شرق سوریه باقی

بماند». نویسنده در بخشی از مطلب خود تحت عنوان «کردها و امنیت اسرائیل» می نویسد: برخی ها در آمریکا و کشورهای دیگر کمافی السابق معتقدند که کشور کردی که از سلیمانیه در عراق تا دریای مدیترانه کشیده می شود می تواند منطقه‌ی حائل را برای اسرائیل در مقابل ایران و سایر تهدیدات احتمالی منطقه ای ایجاد کند. با اینحال کردها، بویژه شریک آمریکا در نیروهای دموکراتیک سوریه (SDF) که YPG کردی بر آنها تسلط دارد، نمی خواهند توازن شکننده ای که با ایران برقرار کرده اند را نقض کنند. نیکولاس گراس، پژوهشگر مرکز امنیت جدید آمریکا، بعد از گفتگو با نمایندگان عالیرتبه نیروهای دموکراتیک سوریه گفت: «نیروهای دموکراتیک سوریه عمیقاً از این نگران هستند که آمریکا می کوشد در چه سطحی از نیروهای دموکراتیک سوریه برای رویارویی با ایران در سوریه استفاده کند». در ادامه آمده است: عملاً وقتی که امور کردهای سوریه بد پیش میرود، YPG معمولاً به آغوش دولت طرفدار ایران اسد پناه می برد تا زنده بماند. علاوه بر ارتباطات با حزب کارگر کردستان، اتحاد YPG با اسد دلیل اصلی بی میلی دولت انگلیس در حمایت کردن از آنها است. حزب کارگر کردستان، نیروهای دموکراتیک سوریه و سازمان مرکزی YPG و همچنین ایران منافع بلند مدت مشترکی در مقابله با ترکیه و بارزانی دارند. حزب کارگر کردستان و نیروهای «حشد الشعبی» مورد حمایت ایران در شهر راهبردی سنجار در مرز عراق و سوریه نیروهای خود را علیه بارزانی و تهاجم احتمالی ترکیه متحد کرده اند. گفته می شود که یگان های مقاومت سنجار (YBS) و یگان ایزدی حزب کارگر کردستان زمینه انتقال تسلیحات ایران به سوریه از طریق سنجار را فراهم می کنند و این اسرائیل را بسیار نگران می کند. دولت محلی کردستان (KRG) به رهبری طالبانی در اوت سال ۲۰۲۱ در آستانه انتخابات در عراق با ائتلاف شیعی «الفتح» که مورد حمایت ایران است اتحاد تشکیل داد. لازم است در نظر داشت که در نهایت آمریکا در خاورمیانه خارجی است، نه ایران. مقامات عالی گروه SDF/YPG می فهمند که اتحادشان با آمریکا موقتی است و بسیار خوب می دانند که قصد ندارند به نمایندگی از اسرائیل علیه ایران اقدام کنند. نویسنده مطلب خود را اینگونه به پایان رسانده است: آمریکا دستاوردهای عظیم زیادی دارد، اما ملت ساختن از جمله این دستاوردها نیست. واشنگتن از ویتنام تا افغانستان و عراق بارها ثابت کرده است که قدرتش در ساخت ملت نیست. ناتوانی آمریکا در فهم روند هزاران ساله اجتماعی و طایفه ای که

فرایندهای خاورمیانه را رقم می زند، وابستگی بیش از حد به نیروهای مسلح خود که تنها باعث خرابی های جدید و هرج و مرج شده است و حمایت نابخردانه و ناپایدار از مترسک هایی که توازن منطقه را بر هم می زنند، همه اینها منجر به آن شد که واشنگتن نتوانست به پیشرفت در خاورمیانه دست یابد. آمریکا سی سال اخیر بعد از فروپاشی شوروی را هدر داد و در تعقیب شبیح تروریسم در میان رودهای دجله و فرات در عراق و در کوههای افغانستان خود را گیر انداخت، کاری که تنها از نظر مالی آنها را فرسود و باعث «خستگی مزمن از جنگهای دائمی» در ملت آمریکا شد. ضمن اینکه این سیاست واشنگتن به چین اجازه داد تا مخالف جدی هژمونی جهانی آمریکا شود. بجای حفظ این سیاست و گیر کردن در سوریه، برای واشنگتن بهتر است که توجه خود را به مسائل مهمتری معطوف کند. واشنگتن باید به قدرتهای منطقه اجازه بدهد تا مشکلی که واشنگتن هیچ وقت مسئول آن نبوده است را [خودشان] حل کنند.¹

یوری ماواشیف، ترک شناس و رئیس مرکز مطالعات ترکیه جدید در یادداشتی تحت عنوان «پراکندگی کردی» که در تاریخ ۱۹ اکتبر در روزنامه ایزوستیا منتشر کرده است آماده شدن آنکارا برای انجام عملیات جدید در سوریه را بررسی میکند. یادداشت اینگونه آغاز شده است: عملیات نظامی نیروهای مسلح ترکیه در شمال شرق سوریه هر لحظه ممکن است آغاز شود. حداقل کسانی که متن برگه های که پهبادهای ترکیه روی شهر تل رفعت، پایگاه یگان های مقاومت خلق کردی (YPG) دشمن آنکارا، ریختند را خوانده اند، این نتیجه گیری را می توانند داشته باشند. این سازمان شاخه ای از حزب کارگر کردستان است که ترکیه آن را یک تشکیلات تروریستی می داند. در برگه های به زبان عربی که ترکیه منتشر کرده است گفته شده است: «ما شهرمان را پس می گیریم. با نیروهای ما همکاری کنید، پیش از اینکه بیش از حد دیر شود». در عین حال مخاطب اصلی به اصطلاح ارتش ملی سوریه است که در این منطقه صرفا با اطلاع و اجازه ترکها عمل می کند. نویسنده ضمن اشاره به مطلبی که روزنامه

¹ <https://regnum.ru/news/3400340.html>

ملیت ترکیه در خصوص آماده شدن «نیروهای اپوزیسیون» در ادلب برای مشارکت در عملیات علیه YPG در تل رفعت منتشر کرده است، می نویسد: بر اساس شواهد موجود می تواند فرض کرد که توافقات مشخصی در خصوص سوریه در ملاقات اخیر رؤسای جمهور روسیه و ترکیه در سوچی فعلا بدست نیامده است. به احتمال زیاد طرفین توافق کرده اند که به توافق برسند و این نیز با توجه به تعداد بازیگران ذینفع در منطقه و سایر تحولات بین المللی و سیاسی، [دستاورد] کمی نیست. نویسنده در ادامه اتحاد کانتون های کردی در سال ۲۰۱۴ و تلاش دمشق، آنکارا، بغداد و تهران برای ممانعت از متحد شدن کردها به هر دلیل را مورد اشاره قرار می دهد و می نویسد: بدین خاطر حساب نکردن روی وفاداری جمعیت کردی عجیب نمی باشد، چراکه ترکیه در اصل دارد ترکیب قومی جمعیت و مناطق را تغییر می دهد و با زور آنها را «عربی» می کند. تلاش برای ایجاد کشوری جدید و صرفا تحت کنترل آنکارا، از طریق گروههای وابسته به خود، مشاهده می شود. هرچند که در کشورهای عربی نیز به حق خاطرنشان می کنند که عرب های سنی هیچ وقت با این تعداد در این زمین ها سکونت نداشته اند. نویسنده یادداشت خود را اینگونه به پایان می برد: در کل برای ترکیه و رهبری آن اوضاع بیش از حد پیش رفته است که بتواند عقب نشینی کند و وجهه خود را خراب کند. اقدامات نیروهای دموکراتیک سوریه- SDF و YPG که تحت نفوذ آمریکا هستند اقدامات ترکیه را تا حدودی توجیه می کند. واشنگتن به آنها سلاح می دهد، آموزش می دهد و دولت رئیس جمهور جو بایدن قصد ندارد این «حمایت» را کنار بگذارد. اردوغان، رئیس جمهور ترکیه نیز بارها تأکید کرده است که این اصلی ترین مشکلی است که روابط دوجانبه با آمریکا را در معرض آسیب قرار می دهد. مسکو نیز منظم اعلام کرده است که فعالیت واشنگتن مخرب ارزیابی می شود و تنها اوضاع پیچیده را پیچیده تر می کند. بویژه منظور پایگاه «التفت» است که کمافی السابق مقامات رسمی روسیه نمی توانند مورد توجه قرار ندهد. با این اوصاف بدیهی است که آنکارا گزینه ای جز برقرار کردن گفتگو با دمشق نداشته و ندارد. این موضوع پایبندی کامل به تعهداتی که در ادلب بر عهده گرفته شده است را نیز شامل می شود. به بیان دیگر در خصوص

برگه ای که ترکیه بر فراز تل رفعت رها کرده است می توان به ترکیه گفت: «تا بیش از حد برای همه دیر نشده است، با مقامات رسمی سوریه همکاری کنید. هفت سال اخیر این را ثابت کرده است».²

ایگور سوبوتین، تحلیلگر روزنامه نيزاویسیمیا گازییه تا در مطلبی تحت عنوان «اسرائیل نیروهای بیشتری را به مرز با سوریه آورد» که در تاریخ ۱۸ اکتبر در این روزنامه منتشر شده است می نویسد: اسرائیل و سوریه در آستانه یک درگیری جدید قرار گرفتند. دمشق همسایه را به کشتن مدحت صالح، رئیس اداره دولتی در امور بلندی های جولان متهم کرده است. این سیاستمدار که ۱۲ سال در زندان های اسرائیل بوده است در نتیجه شلیک تک تیرانداز در منطقه مرزی کشته شد. علیرغم اینکه اسرائیل دست داشتن در این عملیات را رد می کند، در سطوح غیر رسمی گفته می شود که صالح بخاطر ارتباط داشتن با ایران مورد اعتراض بوده است. ارتش اسرائیل در انتظار واکنش شدید دولت سوریه، ادوات پدافند هوایی بیشتری را به مرز آورده است. به گفته خبرگزاری های غربی اگر دخالت اسرائیل در عملیات تأیید شود این اولین موردی است که تک تیراندازان ارتش اسرائیل از آن سوی مرز علیه اهدافی که تصور می شود با ایران ارتباط دارند، اقدام کرده اند. ارتش اسرائیل به اهدافی که تصور می شود طرفدار ایران هستند در سوریه زیاد حمله می کند، اما این کار اغلب به کمک نیروی هوایی انجام می شود. سانحه ای که برای صالح رخ داد را علاوه بر این «سیگنالی قوی» به تهران و مقامات رسمی دمشق «در خصوص اقدامات آنها در نزدیکی مرزهای اسرائیل» می نامند. نویسنده ضمن اشاره به طرح نفتالی بنت برای احداث دو شهرک جدید در بلندی های جولان که باعث وخیم تر شدن اوضاع و اعتراض شدید سوریه شده است، می نویسد: شکایات مسکو از نحوه عملکرد ارتش اسرائیل در سوریه نیز دارد بیشتر می شود. دریابان وادیم کولیت، معاون مرکز روسیه برای آشتی طرفهای متخاصم در سوریه در روزهای اخیر اعلام کرد که ۱۳ اکتبر چهار جنگنده اف ۱۶ اسرائیل وارد آسمان سوریه در استان حمص شده اند و حملاتی را به کارخانه فراوری معادن فسفات در منطقه پالمیر وارد

² <https://iz.ru/1237204/iurii-mavashev/kurds-kii-razbros>

آورده اند. به گفته این مقام نظامی روس «در نتیجه این حمله نیروی هوایی اسرائیل یک نظامی سوری کشته و سه نفر دیگر زخمی شده اند. به کارخانه آسیب وارد آمده است». نویسنده معتقد است، فراوانی این شکایت ها محتوای دستور کار ملاقات بین رؤسای جمهور روسیه و اسرائیل در تاریخ ۲۲ اکتبر در سوچی را تعیین خواهد کرد.^۳

³ https://www.ng.ru/world/2021-10-18/2_8280_israel.html